

เสียงโทรศัพท์... ตอนที่ 2

ศิริลักษณ์ ช่างมี

ศสช.โรงพยาบาลสตึงพระ อ.สตึงพระ จังหวัดสงขลา

ดีด...ดีด...ดีด...

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นตอนที่ 2 กว่า ๆ ปลุกให้ฉันตื่นขึ้นมา เบอร์ที่โชว์อยู่ด้านหน้าเครื่องก็คือเบอร์ของคนไข้ในเขตรับผิดชอบที่ฉันเคยให้คำปรึกษารายหนึ่ง ชื่อที่ปรากฏว่า “จุ่ม” ทำให้ดิฉันหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง รีบกดรับโทรศัพท์

“หมอเล็ก ฉันอยากผูกคอตาย ไม่อยากอยู่แล้ว อยากตายตามลูกไป”

ฉันตาสว่างทันทีที่ได้ยิน ลูกขึ้นเดินออกจากห้องนอน มานั่งคุยโทรศัพท์กับคนไข้อันนี้... จุ่ม เคยเป็นแม่ของผู้ป่วยหอบหืดที่ต้องดูแลรักษาอยู่ประจำเมื่อ 15 ปีก่อน ฉันพบกับจุ่มกลางดึกคืนหนึ่ง เธอพาลูกสาวมาพ่นยาแก้หอบหืดของเธอชื่อจิม น่ารักมาก อายุ 3 ปี เค้าน้ำและดวงตากลมโตคล้ายแขกเกือบทุกครั้งเวลาที่ลูกของเธอมานอนรักษาที่โรงพยาบาล ฉันก็จะไปเยี่ยม

วันหนึ่ง ขณะที่ฉันนั่งตรวจคนไข้อยู่ ฉันได้เจอกับจุ่มอีกครั้ง จุ่มบอกว่าจิมลูกสาวของเธอถูกจับพร้อมกับเพื่อน ๆ อีก 3 คนในข้อหาเสพยาบ้าในโรงเรียน ฉันติดต่อวิงเต้นจนได้รับตัวจิมไว้บำบัดยาเสพติด

วันหนึ่งจิมสารภาพกับฉันว่า “ยาบ้าหาไม่ยากเลยหมอเล็ก เพราะคนที่ขายยาบ้าให้กับเด็กวัยรุ่นก็คือพ่อแทนของจิมเอง”

ฉันอึ้ง... สับสน ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับครอบครัวนี้ดี หากฉันเอาเรื่องนี้ไปบอกตำรวจ พ่อแทนก็อาจชะตาขาด ฉันตัดสินใจขอพบแม่จุ่มกับพ่อแทนของเธอในวันที่ครอบครัวเธอสะดวก

จิม แม่จุ่ม กับพ่อแทนของเธอมาพบฉันที่ศูนย์สุขภาพชุมชน จิมบอกพ่อแทนของเธอว่าสาเหตุที่เธอต้องติดยาบ้าก็เพราะพ่อ... พ่อแทนของเธอนั่งเงียบหลังจากนั้น 3 คนพ่อแม่ลูกก็เริ่มนั่งพูดคุยกันโดยไม่ทะเลาะกันอย่างที่ฉันกลัว...

หลังจากพูดคุยกันได้สักชั่วโมงเห็นจะได้ พ่อแทนก็บอกว่าจะเลิกค้ายาบ้าและกลับไปทำงานก่อสร้างกับเจ้านายเดิม ฉันดีใจเป็นที่สุดที่เหตุการณ์วันนี้ผ่านไปด้วยดี จิมกลับไปเรียนหนังสือตามปกติ พ่อแม่ช่วยกันทำงาน ครอบครัวนี้น่าจะอยู่ได้อย่างมีความสุข

แต่เปล่าเลย... พ่อจิมกลับไปโรงเรียน ไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิมเพื่อน ๆ ก็ชักชวนให้กลับไปเสพยาอีกและหนีออกจากบ้านไป แม่จุ่มโทรมาหาฉัน บอกว่าเธอทุกข์ใจเหลือเกิน ลูกจิมหายออกไปจากบ้านมา 2 คืนแล้ว ยังติดต่อไม่ได้

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันได้เบอร์โทรศัพท์ของจิมจากเพื่อนของเธอ ฉันโทรไปหาจิม คำพูดแรกที่จิมบอกฉันคือ “หมอเล็ก จิมถูกข่มขืนจะหนีกลับบ้านก็ไม่ได้ คิดถึงแม่เหลือเกิน แม่จุ่มเป็นอย่างไรบ้าง แพนหนูเขาก็กหนูไว้ ไม่ให้กลับบ้าน”

ฉันคิดหาทางออกจะช่วยเธออย่างไร จึงขอพูดกับเพื่อนชายของเธอทางโทรศัพท์ ฉันพูดคุยอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง ขอร้องให้เขาปล่อยตัวจิมกลับบ้านเพื่อมาหาแม่โดยรับปากว่าแม่ของจิมจะไม่ไปแจ้งความกับตำรวจ จนในที่สุด

เพื่อนชายของเธอก็ยอมปล่อยตัวจิม โดยให้แม่ไปรับที่หาดใหญ่ แม่จุ่มกับพ่อแทนพาจิมกลับบ้านและมาพบฉันที่ศูนย์สุขภาพชุมชนเพื่อขอบคุณที่ฉันช่วยเหลือลูกของเธอ

จิมกลับไปโรงเรียนเดิมได้ระยะหนึ่งก็กลับไปใช้ยาเสพติดอีก ไม่นานก็ถูกตำรวจจับอีกและถูกนำมาบำบัดยาเสพติดอีก ตำรวจบอกไว้ว่าหากเธอกลับไปเสพยาอีกครั้งก็จะส่งไปรับการรักษาที่ศูนย์บำบัดยาเสพติดที่สงขลา

การให้คำปรึกษา บำบัดยาเสพติดเริ่มคอร์สใหม่อีกครั้ง แม่จุ่มกับพ่อแทนต้องมารับการบำบัดด้วยแบบรายบุคคลฉันกับทีมบำบัดยาเสพติดอีกครั้งใช้ แต่โรคสมองติดยา ใครละจะเลิกได้ง่าย ๆ

วันหนึ่งขณะที่ฉันทำงานอยู่ศูนย์สุขภาพชุมชน แม่จุ่มก็พาจิมมาพบฉันอีกบอกฉันว่า “หมอเล็กช่วยทีไม่รู้ว่าคุณจิมเป็นอะไรถามเท่าไรก็ไม่พูด” ฉันพาจิมเข้าไปในห้องให้คำปรึกษา พยายามชวนเธอพูดคุยถึงสิ่งที่เธอมีความทุกข์ใจ ขอให้เธอเล่าให้ฟัง เธอค่อยๆ เยกหน้าขึ้นแล้วบอกฉันว่า

“หนูถูกผู้ชายข่มขืน 7 คน มีแผลฉีกขาดที่อวัยวะเพศด้วย เลือดยังออกอยู่อีก ต้องใส่ผ้าอนามัย” ฉันนั่งเงียบอยู่พักหนึ่งแล้วบอกให้จิมไปเปลี่ยนผ้าถุงเพื่อมาตรวจภายใน แผลที่อวัยวะเพศยาวประมาณ 3 เซนติเมตร ไม่ลึกมาก ฉันเย็บแผลให้แล้วนัดมาทำแผลทุกวันจนกว่าแผลจะหายดี

แผลที่ร่างกายฉันรักษาได้ไม่ยาก แต่จิตใจของจิมเวลานี้จะเป็นอย่างไร

แต่แล้ววันหนึ่ง จิมก็มาหาฉันที่ศูนย์สุขภาพชุมชนพร้อมกับการ์ด สีชมพู จิมบอกว่ามาเชิญหมอเล็กไปเป็นผู้ใหญ่ในพิธีงานแต่งงาน ในอาทิตย์หน้า วันศุกร์ ตอน 9 โมงเช้า จิมจะแต่งงานกับเจ้าแก้วบ่อกุ่ม.

เธอยิ้มกว้างให้ฉันและเธอกล่าวว่า ขอบพระคุณ คุณหมอเล็กมากที่ช่วยชีวิตของเธอให้ผ่านปัญหามาได้... ฉันรู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก

ฉันกลับมาบ้านด้วยความสบายใจ หมดยุทธภัยแล้ว ฉันได้ช่วยคนอื่น 1 คน ให้ผ่านพ้นปัญหาวิกฤตชีวิต...

ช่วงปิดเทอมของลูก ฉันตัดสินใจลาพักผ่อนยาว 7 วัน พาลูก ๆ ครอบครัวและเพื่อน ๆ ไปเที่ยว เพื่อสืบทอดภารกิจงานที่เหน็ดเหนื่อย ไม่ต้องมีสิ่งรบกวน ไม่ต้องมีใครตามไปดูคนไข้ และไม่ต้องเสียงโทรศัพท์ เวลาทุกนาทีเป็นของฉันและครอบครัว

ฉันกลับมาทำงานที่ศูนย์สุขภาพชุมชนโรงพยาบาลเมื่อครบกำหนดวันลา สิ่งแรกที่สะดุดตาก็คือ การจัดงานศพสีดำวางอยู่บนโต๊ะชื่อคนตายก็คือจิม... คนไข้ของฉันเอง มันเกิดอะไรขึ้น... ฉันทรุดนั่งลงตั้งสติ... หยิบโทรศัพท์ไปหาจิม แม่ของจิม... คำแรกจิมถามฉันว่า

“หมอเล็กไปอยู่ที่ไหนมา จิมผูกคอตายมา 3 วันแล้ว”

จิมเสียใจมากที่พบว่าสามีของเขามีเมียอยู่แล้วในอีกตำบลหนึ่ง และตอนนี้เมียของสามีกำลังป่วยเป็นเอดส์ระยะสุดท้ายมีผื่นขึ้นทั่วตัว นอนซึมใกล้ตายเต็มที่แล้ว

จิมบอกฉันว่าเธอกลับมาบ้านพบศพลูกเขavnคออยู่กับชื่อบ้าน ลูกตายแล้ว เขียนจดหมายลาตายทิ้งไว้ด้วย หลักฐานจากตำรวจที่ตรวจสอบเบอร์โทรศัพท์ที่เธอติดต่อก่อนตาย มีเบอร์เพื่อน 1 คน เบอร์สามีของเธอ และเบอร์สุดท้ายก็คือเบอร์โทรของฉันเอง เบอร์หมอเล็ก

จิมจากไปแล้วเหลือแต่จิมกับพ่อแทนของจิม แต่แล้ววันหนึ่ง พ่อแทนของจิมก็ถูกจับในข้อหาค้ายาบ้าเพราะถูกขัดทอดจากผู้เสพที่เคยขาย

ถูกจำคุก 20 ปี ตอนนี้เหลือแต่จุ่มคนเดียว เธอตัดสินใจกินยาฆ่าตัวตายแต่มีคนช่วยนำส่งมาโรงพยาบาลเพื่อล้างท้อง ฉันได้รับแจ้งจากพยาบาลว่าคนไข้พยายามฆ่าตัวตายที่ไม่พูดมา 3 วันแล้วขอพบฉัน ฉันรีบไปที่หอผู้ป่วยและพบกับจุ่มในสภาพที่หมดอาลัยตายอยาก สีหน้าเหมือนคนแบกทุกข์ไว้ทั้งโลก ผมเฝ้าารุง

ทันทีที่ได้พบกัน จุ่มร้องไห้ไม่หยุด ฉันทำได้แค่รับฟังและปลอบใจให้จุ่มผ่อนคลายได้ระบายความทุกข์ เราจะหาทางออกกันอย่างไร เธอต้องมีใครอยู่เป็นเพื่อนสักคน โชคดีที่ญาติของจุ่มที่สงขลา ที่จุ่มเคยบอกว่าจะไปเลี้ยงหลานให้ จะมารับกลับจากโรงพยาบาลในวันรุ่งขึ้น

ช่วงแรกๆ ที่ไปอยู่สงขลา จุ่มโทรมาหาฉันเกือบทุกวันในตอนเย็น เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง พูดคุยถึงหลานตัวเล็ก ๆ ที่ทำให้หายเหงา หลังจากนั้นจุ่มก็โทรมาหาฉันห่างขึ้น จากนาน ๆ ครั้งจนกลายเป็นไม่ได้โทรมาหาฉันอีกประมาณ 3 เดือน และแล้วกลางดึกของคืนหนึ่ง

ติด..ติด..ติด..

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นตอนตี 2 กว่า ๆ ปลุกให้ฉันตื่นขึ้นมา เบอร์ที่โชว์อยู่ด้านหน้าเครื่องก็คือเบอร์ของคนไข้ในเขตรับผิดชอบที่ฉันเคยให้คำปรึกษารายหนึ่ง ชื่อที่ปรากฏว่า “จุ่ม” ทำให้ดิฉันหายง่วงเป็นพลัดทิ้ง รีบกดรับโทรศัพท์

“หมอเล็ก ฉันอยากผูกคอตาย ไม่อยากอยู่แล้ว อยากตายตามลูกไป”

จุ่มหนีออกมาจากบ้านญาติ ฉันตัดสินใจขอลาพักผ่อนฉุกเฉิน 1 วัน กระบวนการให้คำปรึกษาทุกอย่างได้นำเอามาใช้ หลังจากพูดคุยกัน 3 ชั่วโมง เราก็หาทางออกได้ เธอจะไปบวชชีเพราะจะได้ทำบุญให้ลูก ฉันขับรถพาเธอ

ไปที่วัด ไปพบท่านเจ้าอาวาส และนัดบวชชีในวันรุ่งขึ้น โทรบอภญาติของเธอเตรียมชุดให้ ฉันขอลาพักผ่อนฉุกเฉินเพิ่มอีก 1 วันเพื่อทำภารกิจสำคัญนี้ให้สำเร็จ

“ขอบคุณหมอเล็ก ที่ช่วยให้ชีวิตใหม่ที่สงบสุขและชี้ทางสว่างแก่ฉัน ฉันตายไปแล้ว ฉันเกิดมาใหม่เพื่ออยู่กับความจริงและจะไม่ฆ่าตัวตายให้บาปกรรมติดตัวไปอีก ฉันพบชีวิตที่มีความสุขแล้ว”

ส่วนฉันก็ยังคงทำหน้าที่พยาบาลให้คำปรึกษา ดูแลผู้ป่วยความภาคภูมิใจในงานที่ได้ทำและมีความสุขทุกครั้งที่คิดถึงจุ่ม... จนทุกวันนี้